

РЕШЕНИЕ

№ 5801

гр. София, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8514** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С Определение №227/12.09.2022 г. АдмС – П. е прекратил образуваното по жалба на П. И. П. от [населено място], в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете К. П. М. с ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №ЗД/Д-РК-082/15.08.2022 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ [населено място] адм. д. №357/2022 г. и е изпратил същото по подсъдност на АдмС – С.-град.

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/. С оспорената заповед детето К. П. М. с ЕГН [ЕГН] е настанено временно на основание чл.27, ал.1, вр. чл.4, ал.1, т.5, вр. чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет в ЦНСТД – [населено място] за срок до промяна на обстоятелствата, наложили мярката за закрила или до произнасяне на съда с решение по чл.28 ЗЗДет. В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради което се иска отмяната му. Оспорващата счита, че наложената мярка за закрила чрез настаняване на детето в социална институция е крайна такава, което в случая не е необходимо. Според нея описаното в оспорения акт не съответства на обективната истина и не е подкрепено с доказателства. Твърди, че разполага с родителски капацитет, за да се грижи за децата си. По тези съображения, подробно мотивирани в жалбата и поддържани в съдебно заседание се иска отмяна на заповедта. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – П., чрез процесуалния си представител в съдебно заседание юрисконсулт Е. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че от представените доказателства е

доказано, че майката със своето поведение е създавала опасна за нравственото и физическото развитие на дъщеря си среда, което е породило необходимостта за извеждане на детето от биологичното му семейство.

Заинтересованата страна – детето К. М., чрез назначения му особен представител адв. С., в съдебно заседание, оспорва жалбата, като моли да бъде постановено решение в интерес на детето.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в изпратеното заверено копие на административната преписка. На основание чл.15 ЗЗДет е изслушано детето. Изразено е становище по случая от социален работник при ДСП – П..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Заповед №ЗД/Д-Е-С-002/15.02.2022 г. та Директора на ДСП – С. по отношение на детето К. М. е предприета мярка за закрила настаняване в социално-здравна услуга от резидентен тип – КЦД, [населено място]. Предприетата мярка е в условията на спешност след констатирани факти, че детето е жертва на сексуална злоупотреба от страна на 46-годишен мъж от [населено място]. С Решение №379/14.04.2022 г., поправено с Решение №490/09.05.2022 г., постановени по гр. д. №01114/2022 г. РС – Перник е настанил детето по реда на чл.28, вр. чл.25, ал.1, т.2 ЗЗДет в Кризисен център, [населено място] за срок от 6 месеца, считано от 15.02.2022 г. или до настъпване на някое от основанията по чл.29 ЗЗДет. Срокът на настаняването е изтекъл на 15.08.2022 г. В тази връзка от социален работник при ДСП – П. е изготвен социален доклад за оценка на случая и предприемане на мярка за закрила спрямо детето К. П. М.. В доклада е прието, че по отношение на детето следва да бъде предприета друга мярка за закрила – настаняване в ЦНСТД – [населено място], тъй като е необходимо да бъде гарантирана сигурността и безопасността на детето, по отношение на което майката е проявила небрежност и безотговорно отношение относно потребностите му, като я е поверила на почти напознат мъж, оставяйки я без родителски надзор, вследствие на което момичето е станало жертва на сексуална злоупотреба от страна на 46-годишен мъж от [населено място]. Отражено е, че воденото в тази насока досъдебно производство все още не е приключило, като се събират доказателства, като за поведението на майката свидетелстват само малолетните ѝ деца К. и П.. Социалният работник се е позовал и на получена информация от Кризисен център за деца – [населено място], получена на 28.07.2022 г., в която се сочи, че К. е споделила, че се срамува от това, което е правила, като майката е знаела за случващото се. В доклада е посочено също, че майката е проявила заинтересованост и желание да се вижда с детето през периода на настаняването му в кризисния център и е подала молба за реинтеграция в нейното семейство, но е създадено впечатление, че същата не осъзнава случилото се с децата ѝ и не желае да поеме отговорност, а го прехвърля на малолетното дете.

Този доклад, преценен като доказателство, съставлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК, като издаден от длъжностно лице в кръга на службата му и след извършена проверка по установения ред и форма, съставляващ и индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 от АПК, с който са установени факти и обстоятелства с правно значение и основание за издаване на обжалваната заповед. Същият е доказателство пред съда до доказване на противното, за изявленията и действията, извършени пред и от социалния работник.

Констатациите в социалния доклад не са оборени. Предвид това съдът приема за установена фактичката обстановка, описана в него.

Въз основа на доклада е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.27, ал.1, вр. чл.4, ал.1, т.5, вр. чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет детето К. М. е настанена в ЦНСТД – [населено място] до промяна на обстоятелствата, наложили мярката или до произнасяне на съда с решение по чл.28 ЗЗДет.

Доказателства, оборващи констатациите на социалните работници и установяващи противното в хода на съдебното производство не са представени от оспорващата. Подробните пояснения, дадени в съдебно заседание, не следва да се вземат предвид, тъй като не са подкрепени с доказателства.

Изслушано по реда на чл.15 ЗЗДет, в присъствие на социален работник в съдебно заседание, детето заявява, че преди настаняването ѝ в кризисния център е живеела с майка си в [населено място], като са живеели добре, разбирали са се, майката се е грижила за нея и братчето ѝ. В дома, в който е настанена няма проблеми, но по-добре се чувства когато е в семейна среда. Освен майка ѝ за тях се грижи и вуйчо ѝ, когато се налага. Относно причините, поради които се е наложило настаняване в институция, заявява, че знае за тях, но не желае да ги обсъжда.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗДет.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1, вр. чл.33, ал.2 ППЗЗДет.

Издадена е в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.33, ал.1 от ППЗЗДет. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяната му.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Съгласно процесуалното правило на чл.142, ал.1 АПК преценката за съответствието на оспорения административен акт с материалния закон следва да бъде извършена към момента на издаването му.

Съгласно чл.1, ал.2 от ЗЗДет държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословното и психическото състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. В изпълнение именно на тези свои задължения, при осъществяване на своите функции и правомощия органите за закрила на детето следва да се ръководят от висшите интереси на детето във всички свои действия, отнасящи се до децата и техните семейства. Освен това, органите за закрила на детето са длъжни да осигуряват на детето закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като предприемат своевременно всички необходими законодателни и административни мерки. Именно в изпълнение на тези функции компетентните институции следва да съобразяват всички обстоятелства, свързани с

житейския опит, мотивацията на лицето да полага грижа, жилищните и материалните условия, необходими за отглеждане на едно дете и не на последно място, съществуването на причини, които биха навредили на психическото, физическото или социалното развитие на детето.

Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЗДт предоставяне на дете на социална услуга - резидентен тип се извършва от съда, като до неговото произнасяне Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред със заповед на директора (чл. 27, ал.1 от ЗЗДт).

В случая спрямо детето К. М. е взета мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.5 ЗЗДет, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Основанието за настаняване извън семейството е по чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет – дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Следва да се има предвид, че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 ЗЗДет., като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

В случая административният орган е извършил приоритетна преценка по целесъобразност на интереса на детето по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗЗДет. въз основа на изложените в социалния доклад и придружаващите го документи фактически основания.

Съгласно чл.26 ЗЗДет. настаняването на дете в семейство на роднини или близки, в приемно семейство или в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва от съда. До произнасяне на съда дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред.

Именно такъв е предметът и на процесната заповед, а именно за временно настаняване на детето извън семейството, която има действие до произнасянето на съда по чл.28 ЗЗДет. или до промяна на обстоятелствата.

От изложеното следва, че за да възникне основание за издаване на заповед за временно настаняване, е необходимо от страна на компетентния административен орган да е направена преценка за наличие на някое от обстоятелствата, формулирани в разпоредбата на чл.25, ал.1 ЗЗД, която предоставя възможност детето да бъде настанено за отглеждане извън семейната му среда.

В случая Дирекция "Социално подпомагане" – В. е направила извод за наличие на обстоятелства по т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗД – дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

От събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че действително майката не е била в състояние да полагат адекватни грижи за детето си и не е успяла да осигури благополучието му в семейна среда, да гарантират сигурна и безопасна семейна среда за нормалното му развитие. Същата е проявила небрежност и е допуснала детето да стане обект на сексуална злоупотреба, чрез извършени блудствени действия. Следва да се има предвид, че воденото в тази насока досъдебно

производство не е приключило, като сведения за отношението на майката към ситуацията са дадени от децата. От данните в социалния доклад е видно, че майката не разполага с необходимия родителски капацитет за отглеждане на детето. Установено е също, че не са налице близки или роднини, дали съгласие да се грижат за К..

Предвид това съдът приема, че към момента на издаването на заповедта, тя е в съответствие с материалния закон. В рамките на настоящото бързо производство по чл. 27а от ЗЗДет. съдът счита, че предпоставките за настаняване извън семейството към датата на издаване на заповедта са били налице, поради наличието на безспорни доказателства за необходимостта от предприемане на тази крайна мярка.

Съдът приема, че посредством предприетата мярка по чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДт е постигната и целта на закона да бъдат защитени интересите на детето и неговото, на първо място, физическо здраве и психическо състояние, като правилна е и целесъобразна е преценката на ответния административен орган към датата на постановяване на обжалваната заповед за наличие на основание по чл.25, ал.1, т. 4 ЗЗДт - защита на висшите интереси на детето, които имат приоритет пред желанията или интересите на родителя. Понятието "висши интереси на детето" не е легално дефинирано, като според съда то намира израз в прогласените и защитени от международните актове и закона права на детето - в принципите на Декларацията за правата на детето, провъзгласена с резолюция 1386 (X.) на Общото събрание на ООН от 20.11.1959 г. и в чл.10, ал.1 ЗЗДт. В конкретния случай, приоритетно значение има правото на детето да се развива физически и социално по здравословен и нормален начин, както и на защита на неговите интереси. Тези права и интереси са изцяло спазени с издаването на обжалваната заповед, с която е и постигнато най-доброто осигуряване на посочените права на детето.

Предвид изложеното и след цялостна служебна проверка на обжалвания акт, съдът прави извод, че обжалваната заповед е законосъобразна, издадена при спазване на относимите материално правни разпоредби и процесуални правила, съобразена с целта на закона, при което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав,

РЕШИ:

ОХВЪРЛЯ жалбата на П. И. П. от [населено място], в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете К. П. М. с ЕГН [ЕГН] срещу Заповед №ЗД/Д-РК-082/15.08.2022 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ [населено място].

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: